

Zidanje cerkve sv. Jožefa v Gabisu.

Cerkev sv. Jožefa v Gabisu.

Vsem našim dobrotnikom, ki so pomagali z velikodušnimi prispevki, da se nadomesti uboga kapelica z cerkvijo, naznanjamo veselo novico, da se je 14. kimavca položil cerkvi sv. Jožefa temeljni kamen, katerega je posvetil, prečastiti škof, ki je prišel iz tega razloga v Gabis. To je bil v resnici lep dan na revni misijonski postaji. O. Auner pravi: „Manjka mi besed, da bi mogel zadosti izraziti svojo hvaležnost in veselje. **To je vaša cerkev, vaše delo, predragi dobrotniki! Sv. Jožef vam bode obilo povrnil!**“ O. Auner upa, da bode mogel odpreti cerkev sv. Jožefa že o Božiču ali vsaj prihodnjega sušca; in od tedaj naprej bode ta spomenik ljubezni vseh dobrotnikov stanovanje Najsvetejšega, kjer se bode neprenehoma darovala sv. daritev med ubogimi Hotentoti, ki s tako veliko gorečnostjo iščejo božjega kraljestva.

D. G. 1910

„Karkoli vam poreče, storite.“

(Jan. 2. 5.)

K prazniku Matere Božje dobrega sveta.

Kdo je izgovoril prvič te besede? Ni jih izgovoril kak imeniten pridigar, niti svetnik ali celo angel, ne kak knez v nebesih, ampak izgovorila jih je Marija, vsa sveta in čista, kraljica apostolov, kneginja med knezi, sedež modrosti, naša mati po božji milosti in naša posebna zaščitnica in priprošnjica, dragi udje družbe sv. Petra Klaverja!

In komu je rekla te besede? — Vam vsem v osebi Izraelcev, posebno pa še nam — udom družbe sv. Petra Klaverja. V teh besedah je najmodrejši in najzvijšenejši svet, vreden najsvetejših in najčistejših ust, — saj nam je Marija vsled oblasti Kristovega namestnika na poseben način odločena kot svetovavka. Marija dobrega sveta je naša mati in pokroviteljica.

Ta zavest bi nas morala napolniti z veseljem in zaupanjem, ko pozdravljamo Marijo pri jutranji molitvi, zlasti pa še tedaj, ko se bliža njen praznik.

Dragi čitalci! Ne ostanimo samo pri tem veselju. Zahvalimo jo, da nas je kot mati dobrega sveta sprejela med svoje otroke in nam dala najboljšega izmed vseh svetov. Častimo jo s tem, da poslušamo njen svet.

„Karkoli vam poreče to storite.“

In kaj vam pravi? — Kar ste najmanjšemu mojih bratov storili, to ste meni storili.“

Če se vzbudi v naših srcih usmiljenje do ubogih zamorcev tam v Afriki ter nas nagiba, da darujemo večji ali manjši dar v prid misijonov, — ali ne odgovarjamo tedaj temu notranjemu glasu: „Ali saj je tudi pri nas toliko bede, ki jo je treba olajšati! Moram si stvar prej premisliti. Ne bilo bi pametno, če bi se takoj udal takšnemu notranjemu nagibu.“

Ne zadušimo Njegovega glasu. Poslušajmo ga!

In kaj pa pravi svojim izvoljencem, svojim ljubljencem?

„Ako hočeš biti popoln, prodaj vse, kar imaš, ter pridi in hodi za menoj!“

Draga duša! Če ti je Kristus to rekel, zakaj pa greš k temu ali onemu, k tej ali oni in ju še dolgo izprašuješ kaj ti je storiti? Ti si srečnejša, kot bogati mladenič v evan-

gelju, ki ni poznal Marije in je tedaj tudi ni mogel vprašati. Poslušal je glas narave — in je odšel žalosten.

Ti pa draga duša, vprašaj Marijo, obrni se do nje z iskreno prošnjo. In če tudi tebi odgovori: „Karkoli ti on poreče, stori,“ tedaj se ne obotavljaj več, da ne zamudiš trenutka milosti, žrtvuj se popolnoma — če te Bog k temu kliče — službi najbolj zapuščenih ljudij na svetu, afriških zamorcev.

Ali bi ne bil 26. april za nas otroke Matere dobrega sveta najveselejši praznik, če bi prinesel Njej v čast vsak svoj dar, kolikor komu pripušča poklic? Da, tedaj bi se res ravnali po njenem svetu, česar se bomo veselili na večne čase:

„Karkoli vam poreče, storite.“ M. T. L.

O zamorskih semeniščih in semeniščanih.

Poročilo o mašniškem posvečenju v Landani (Portugalski Kongo) bo tolažilno zlasti za tiste dobrotnike, ki prispevajo z letnimi doneski k vzgoji zamorskih duhovnikov. Morebiti bo ta vest vzbudila tudi v srcih onih, ki se doslej niso zanimali za to vprašanje, željo, darovati nekoliko za izobrazbo afriškega duhovništva. Domači misijonarji so že zaradi tega velike važnosti za razširjanje evangelja, ker so vajeni tamkajšnjemu podnebjju, ki pomori toliko Evropejcev.

Toda iz mnogih razlogov še ostane vprašanje o domačem afriškem duhovništvu dolgo časa nerešeno.

Prvi razlog je ta, da manjka duhovniškega poklica. Če ima že v Evropi tako malo dijakov veselje za ta stan, se ne smemo čuditi, da je v Afriki, kjer je vse prepojeno z poganskim duhom, še v tem oziru mnogo slabše.

Marsikdo čuti sicer poklic, pa mu manjka potrebne vztrajnosti. Izmed mnogih gojencev, ki so vstopili v semenišče, jih le malo doseže duhovniško čast. Apostolski vikar Francoskega Kongo, Msgr. Carrie, se je moral 22 let neprenehoma truditi, predno je mogel podeliti štirim zamorcem mašniško posvečenje. Tudi veleč. o. Lang, sedaj apostolski vikar v Beninu, je pisal l. 1899.: „Koliko bridkih razočaranj moramo doživeti pri vzgajanju zamorskih mladeničev! Izmed vseh dečkov, ki smo jih imeli v semenišču, so samo trije prišli do duhovniške časti.“

Slednjič nam manjka, kakor povesod, tako tudi pri tem važnem podjetju, denarja. Brez denarja ne moremo staviti semenišč, brez semenišč pa ne moremo vzgajati duhovnikov. To velja za Evropo, velja tudi za Afriko. Trdne denarne podlage za misijonska semenišča pa še dosedaj nimamo. Misijonski škofje in predstojniki, ki so večkrat prisiljeni odpreti svoja semenišča samo v zaupanju na božjo previdnost, ne morejo vsled slabih in negotovih podpor iz Evrope dobro oskrbovati svojih gojencev. In vendar se nam od dne do dne bolj vsiljuje prepričanje, da je vzgoja domačega duhovništva neobhodno potrebna, kar že uvideva tudi kongregacija za razširjanje vere, ki je bila že za kardinala Ledochowskega temu stremljenju zelo naklonjena. »Dva domača duhovnika«, piše škof Carrie v nekem pismu, »sta več vredna kot izpreobrnitev 40.000 poganov.«

Kot dopolnilo k navedenim opazkam bi še rada podala neko misel, ki bi jo naj preudarili vsi naši čitavci zlasti pa še oni dobrotniki, ki se že zanimajo za velevažno vprašanje o zamorskih semeniščanih.

Kakor je znano, so zahtevali misijonarji, kakor tudi družba sv. Petra Klaverja, od vsakega, ki je dal vzgajati zamorskega semeniščana v duhovnika, 200 K letnega prispevka. Izrecnega obroka seveda nismo mogli določiti. Večina dobrotnikov misli, da mora njihov varovanec po štirih letih biti na vsak način že duhovnik, če se jim pa upanje izjalovi, potem pa so razočarani in nezadovoljni, mnogokrat še moramo celo poslušati očitanja. Kolikokrat se zgodi, da prihajajo v začetku ugodna poročila o posinovljenem semeniščanu, pozneje pa popolnoma izostanejo! Dobrotnik, ki je redno plačeval letno vsoto, bi pa le rad kaj slišal o svojem varovancu. Če je še ta dobrotnik celo ženska oseba, izdeluje morebiti že mašniško obleko, da bi jo podarila svojemu »duhovnemu sinu« za novo mašo. In sedaj naenkrat utihnejo vsa poročila! Kaj se je zgodilo? Dotični semeniščan je izgubil pogum, da bi postal duhovnik, in misijonar ga je moral odpustiti žalostnega srca. Takih slučajev smo že doživeli mnogo.

Kakor piše Huonder v svojem delu »Domača duhovščina« je sedaj v Afriki 11 semenišč (deških in duhovskih) z 232 gojenci. Koliko teh gojencev zlasti iz deških zavodov, pa bo doseglo mašniško čast?

Če bi se, kakor se hvala Bogu pri nas dogaja, oglašalo vedno več dobrotnikov, ki bi hoteli prispevati k vzgoji zamorskih duhovnikov, bi jih bilo malo tako srečnih, ki bi si lahko rekli: »S tem svojim denarjem sem pomagal vzgojiti enega zamorca za duhovnika.«

Večina dobrotnikov bi morala biti zadovoljna, da je njihov varovanec postal vsaj dober katehist; temu stanu se pogosto posvetijo gojenci, ko so se oženili, kar je tudi velikega pomena, ali dobrotnik vendar ni dosegel tega, kar je želel.

Ali nameravam s temi vrsticami prigovarjati našim dobrotnikom, da naj ne pošiljajo več denarnih prispevkov za vzgojo afriškega duhovništva? — Nikakor ne, ampak ravno nasprotno. Nasvetovati vam hočem samo način podpiranja misijonskih semenišč, ki je po mojem mnenju bolj praktičen in razumen kod dosedanji, in ki bi bil tudi misijonskim škofom in predstojnikom semenišč mnogo ljubši kot pošiljanje letnih obrokov za določenega semeniščana ali bogoslovca. Mislim na ustanovitev brezplačnih mest za semeniščane. Dobrotnik, ki ustanovi sam ali pa vsaj pomaga ustanoviti brezplačno mesto, se mora sicer odreči želji, plačevati za določenega gojenca, ali skrbi zato, da se na tem mestu vedno vzgojuje duhovniški kandidat. Na ta način lahko pomore v teku časa mnogim zamorcem do duhovniške časti. Za tako mesto bi bila potrebna vsota 5000 K. Če bi vsak dobrotnik, ki je pripravljen plačevati za določenega semeniščana letni znesek 200 K, pooblastil družbo sv. Petra Klaverja, da zloži te vsote za eno brezplačno mesto, bi lahko zbrala družba v kratkem času glavnicu 5000 K in jo poslala misijonskemu škofu za ustanovitev brezplačnega mesta. Kako bi blagoslavljal škof plemenite dobrotnike in kako bi jih šele blagoslavljali mladi zamorski duhovniki, ki so kot gojenci uživali ustanovo!

Ako hočejo prijatelji misijonov, zlasti dosedanji dobrotniki zamorskih semenišč, privoliti v mojo prošnjo, potem naj prispevajo odslej naprej — z velikimi in malimi vsotami — k ustanovitvi prvega brezplačnega mesta za zamorske semeniščane, za katero začnemo kar sedaj zbirati. Ko bo za glavnicu dosti denarja, napravimo ustanovo ter prosimo misijonskega škofa, da se vsak zamorski duhovnik, ki se je šolal od obresti naložene glavnice, zaveže, da hoče vsako leto brati eno sv. mašo za dobrotnike. Če naši dobrotniki ta svet sprejmejo in se po njem ravnajo, bo lahko družba v kratkem času ustanovila v vseh 11-tih afriških semeniščih po eno brezplačno mesto.

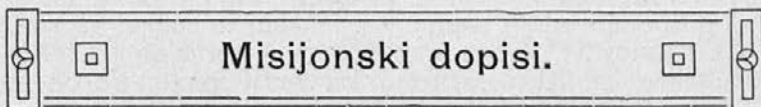
Kot konec naj še omenim to-le: Leta 1894., ko je nastala Klaverjeva družba, je ustanovila tudi neka pobožna Francozinja, gospodična Bigard, društvo sv. Petra Oeuvre de Saint Pierre, ki je imelo namen, ustanavljati po poganskih deželah brezplačna semeniška mesta za domačine.

Od začetka se je razvijala ta času primerna družba zelo veselo. Devet let pozneje je začela gospodična z menoj dopisovati. Iz njenih pisem sem spoznala, da želi stika z našim delovanjem; povabila sem jo tedaj v Rim, kjer se je mudila tri tedne. Ali zediniti se pa le nisva mogle, ker se je zdela ustanoviteljici naša omejitev na Afriko pretesna in premalenkostna in ker ni hotela omejiti svojega delovanja za domače duhovništvo na Afriko, mi se pa tudi nismo mogli in hoteli izneveriti načelu omejitve na Afriko, ki ga je že potrdila propaganda. Zastonj smo ji dokazovali, da je boljše, če pusti svoje splošne načrte in priklopi društvo, ki je imelo tedaj že slabo podlago, družbi, ki stoji na trdih in zanesljivih nogah, ona je odklonila naše nasvete. Kmalu nato so jo prisilile razmere preložiti centralo iz Pariza v Freiburg na Švicarskem, kjer je začelo vsled rane smrti ustanoviteljice društvo polagoma propadati.

Ali naj upanje, ki so ga stavili misijonski škofje v to društvo, splava po vodi? Treba je tedaj, da nadaljuje družba sv. Petra Klaverja njegovo delovanje (kar je že večkrat storila!) s tem, da pozivlja k ustanavljanju brezplačnih mest v semeniščih za zamorske duhovnike. Od vas pa, dragi prijatelji misijonov, pričakujem rešitve tega vprašanja.

M. T. L.

NB. Darovi v prej omenjeni namen naj se pošiljajo ali v Ljubljano, Frančiškanska ulica šte. 8. I. nadstropje ali pa naravnost po mednarodno poštni nakaznici na pisateljico teh vrstic, grofico Ledóchowska, Rim, via dell' Olmata 16. pod geslom: „**Za brezplačno mesto zamorskega semeniščana.**“ Najmanjši dar se hvaležno potrdi.

Misijonski dopisi.

Potopisne črtice preč. škofa Vogta, apostolskega vikarja v Bagamoji.

Čeravno je že malo pozno, vendar ne moremo opustiti, da ne bi poročali svojim bravcem nekatere zanimivosti iz vizitacijskega potovanja gorečega misijonskega škofa, ki nam piše iz Dar-es-salaama dne 11. svečana sledeče:

Dokončal sem spet svoje dolgo in težavno potovanje, — jutri zapustim Dar-es-salaam in se povrnem v Bagamojo —, hočem Vam tedaj nekoliko poročati o naših ljubih misijonih.

V prvi vrsti Vas prav lepo zahvalim za vse dobrote, ki ste jih izkazali revnemu misijonu v Rombu. Koliko nadlog je treba tukaj olajšati! Obiskal sem to misijonsko postajo in jo zapustil žalostnega srca; bilo me je sram, da lahko sedim pri polni mizi, medtem ko mora toliko nesrečnežev stradati in lakote umreti. Ta huda nadloga se je začela pojavljati od malega travna sem, in od kimovca naprej jih je že vsled nje mnogo umrlo. Do sedaj jih je že lakota podavila okoli petsto. Mnogi pa, ki so ostali pri življenju, zlasti otroci, so tako shujšali, da je malo upanja, da bi okrevali. Vseh otrok, ki so jih pobrali misijonarji, je umrlo devet desetih. Ko sem si ogledoval kraj, sem videl na lastne oči ob potu dva mrliča, dva druga pa sta ležala nekaj korakov v strani, kar je pričal smrad, ki je prihajal od njunih trupel.

V teh hudih časih se kažejo deželni poglavarji vsled izpodbujanja misijonarjev zelo radodarne. Zakoljejo večkrat v tednu vole od svojih čred in razdelijo meso med ubožce, ali ljudje vkljub temu umirajo, ker niso vajeni uživanju mesa. Videl sem, kako so uboge žene pobirale in jedle želodčevo vsebino zaklanih volov. Ne bil bi verjel kaj takega, če ne bi bil videl tega pri poglavarju Leroviju na lastne oči. Mnoge otroke ni drugega kakor kost in koža; samo trebuh je napet od povžitih neprebavljivih jedil, kar še bolj kaže njihovo suhost in upadlost.

Od Kilimandžara sem se podal v Paré, kjer sva z o. Baltazarjem naposled našla pripravno mesto za novo naselbino. Tudi tukaj, zlasti v srednjem delu Paréja, razsaja huda lakota. Čeravno sem imel s seboj osem nosačev, sem vendar komaj preskrbel jedila. Na nekaterih krajih je veljala sladkorjeva trstika 25 v.

Naj Vam še poročam tudi o veselejših dogodkih iz svojega potovanja. Dne 12. listopada sem zapustil Bogamojo in sem prišel po dveinpoldnevem potovanju v Mandéro, ki je še pred enim letom trpela hudo lakoto, a sedaj si je že popolnoma opomogla. Stavili so ravno nov dom za sestre. Z ozirom na malo število misijonarjev se mi zdi vedno bolj potrebno ustanavljati samostane za sestre; kajti za vzgojevanje deklet, ki je tukaj ravnotako kakor v Evropi velike važnosti za poznejše rodbinsko življenje, nam je pomoč sester neobhodno potrebna.

Nato sem se odpravil v Mhondo, našo najsjajncjšo misijonsko postajo, kamor se lahko pride iz Mandére v petih dneh. Tukaj sem obiskal v različnih šolah pouk iz veronauka; delovanje katehistov me je zelo zadovoljilo. Vseh skupaj jih je 20, pa potrebovali bi jih še mnogo več, zlasti v misijonskih krajih. Ali katehist zahteva za svoj trud plačilo, in akoravno je njegov zaslužek skromen, znaša vendar okoli 120 K na leto. Na tem mestu bi bilo plačevanje katehistov zelo dobro delo, ki bi ga lahko priporočili našim podpornikom in podpornicam. Marsikatera

krščanska duša bi bila zelo srečna, če bi mogla na svoje stroške vzgojiti katehista, ali manjka ji sredstev. Morebiti bi njeno premoženje zadostovalo za katehistovo plačo.

Iz Mhonde sem šel pogledat v Gedijsko dolino, kjer sem med gosto naseljenim ljudstvom nastavil katehista. Najrajši bi bil ustanovil misijonsko postajo, ali nisem mogel najti pripravnega prostora.

Potovanje od Mhonde naprej čez široke in izsušene majske puščave je bilo zelo težavno. Mnogo smo morali trpeti vsled pomanjkanja vode; kdor še ni hodil po vroči puščavi, ta še ne ve, kaj je žeja. Šele na tem potovanju sem spoznal vrednost vode.

Dne 13. grudna sem došel v Irango. Že velikega srpana l. 1907 sem ustanovil tukaj z veleč. o. Dürrom in Kriegerjem misijonsko postajo. Prišedši tja sem našel o. Nägela v postelji imel je hudo mrzlico in njegova telesna toplota je že imela 40 stopinj. Tega žalostnega sestanka ni mogel razveseliti niti prihod velikega števila otrok, bodočih katehumenov. Postaja Kondoa-Iranga leži v zelo gosto naseljenem kraju, ter upam, da bodo naši misijonarji z božjo pomočjo še mnogo dobrega storili. Saj je že pa tudi bil skrajni čas, da smo začeli tukaj širiti evangelij in izpodrivati mohamedansko, vero ki ima med prebivavci precej pristašev; Iranga je bila namreč prej veliko arabsko tržišče. Pouk iz veronauka je zelo dobro obiskan.

Ogledal sem si nadalje pred kratkim ustanovljeni postaji Usandavi in Ufiomi; tudi tukaj se nam obeta veliko dobrega. Žalibog, da ležijo omenjene tri postaje daleč od prometnih cest in so zategadelj prevozni troški zelo visoki.

Od Ufimomija do Kilimandžara sem hodil devet dni skozi neobljudene kraje. Dne 1. prosinca sem prišel v Arusho, 3. v Kibošo. V vseh treh postajah ob Kilimandžaru sem se pomudil nekaj dni, da bi pregledal deželo, zlasti urske in uzerske pokrajine, kjer smo ustanovili podružnice. Uru šteje čez 1600 družin, Uzere nad 2000, – torej ravno dosti dela za enega misijonarja.

Ko sem se poslavljajl 20. prosinca od Kilamandžara, je prišel mlad poglavar iz Paréa, da bi nas peljal v svoje ozemlje. Rad bi bil, da bi se bili pri njem naselili, ali morali smo si izbrati pripravnejši prostor. Novo postajo smo posvetili sv. Odiliji. Bog daj, da bi bil novi Odilienberg za Paré to, kar je stari Odilienberg za Alzacijo.

Iz Paréa sem hodil pet dni v Usambaro; odtod naprej pa sem se peljal po železnici v Mlingano in Tango. Na misijonski postaji New-Köln (Usambaro) me je doletela žalostna novica, da sta umrla dva brata (br. Venance, umrl v Marogoru in br. Dionizij, umrl v Bagamoji), ali čakalo me je še bridkejšo poročilo.

Apostolski vikar škof Vogt, P. Munsch, P. Streicher in brat Ludvik.

Dan pred mojimi prihodom so pričakovali šest sester Dragocene Krvi. Brat Beno je šel pravočasno potnicam naproti, da bi jih popeljal na postajo; vsi so se že veselili njihove pomoči. Ali sestri Martyriji, žalibog ni bilo usojeno, da bi delovala v misijonu, kar si je dolgo let želela; umrla je 20 minut od železniške postaje Mombo. Dasiravno je čutila mrzlico, je vendar zbrala vse moči in se podala na pot ter še s svojo dobro voljo razveseljevala sopotnice. Toda kmalu se je zgrudila na tla in izdihnila dušo v naročju tovarišic. Bog je zahteval od nje samo dobro voljo in ji podelil večno plačilo že v začetku apostolskega delovanja. R. I. P.

Tudi br. Dionizij, ki je še bil komaj eno leto v Afriki, je umrl na prvi mrzlici.

Iz Belgijskega Kongo.

Prečastiti o. Boghemans piše glavni voditeljici družbe sv. Petra Klaverja.

Merode-Salvator.

Spoštovana g. glavna voditeljica!

Da izpolnim voljo svojih predstojnikov, hočem na kratko poročati o našem misijonu v Merode-Salvatorju, opisati v kratkih besedah težave, ki ne nadlegujejo samo nas, temveč celo pokrajino.

Misijonska postaja obstoji po zadnji ustanovitvi od l. 1897.; prvič je bila ustanovljena l. 1894, a je morala vsled raznih težkoč prenehati. Drugič so jo uničili leta 1895 vstaški vojaki Batetelas. Največja nesreča za misijon pa je sedaj že kakih sedem do osem let bolezen „dremavost“, ki zahteva letno nebroj žrtev. Če se tej nezgodi ne bo kmalu odpomoglo, bo kmalu cela pokrajina brez ljudij. Prej je misijon štel okoli 1000 duš. Od teh ni sledu več. Naselili so se sicer drugi, a tudi od teh jih sedaj ne živi več ko okoli 450 oseb.

Ta bolezen ne prizanese nikomur, najsi bode star ali mlad, močen ali slab. Najhujše je pa še to, da se loti človeka brez vse njegove vednosti; kogar pa se enkrat loti, pri tem je izgubljeno vse upanje, da bi še kedaj ozdravel, kajti smelo trdim, da se še dosedaj ni posrečilo znanosti, iznajti zdravilo zoper to bolezen.

Kakšna so pa znamenja te bolezni? Pri nekaterih je ali glavo-, vratobol ali bolečine v hrbtenici, pri drugih zopet slabost in utrujenost celega telesa. Po nekoliko dnevih okreva zopet, nakar se bolečine ponovijo zopet. Nato začnejo moči polagoma pešati, dokler jih slednjič popolna onemoglost ne prisili vleči se in pričakovati smrti.

Zamorec pa, kateremu je čut bratske ljubezni popolnoma tuj (razen če ni kakšen sorodnik kakor oče ali otrok), zapusti bolnika, ki mora pogostokrat, — izročeni lakoti — umreti v grmovju. Pogosto najdemo pri iskanju teh bolnikov že mrličje. Da bi vsaj nekoliko odpomogli temu zlu, zgradili smo bolnišnice, da bi tako pomagali tem nesrečnežem; da bi pa tudi domače prisilili prinesiti bolnike k nam, plačamo za vsakega bolnika dva sežnja sukna.

Vstopimo v eno teh bolnišnic, kjer vzdihuje včasih po sto takšnih zapuščenih nesrečnežev. Ti so našim srcem dragi, ker bodo kmalu, oproščeni zemeljskih bolečin, dospeli pred obličje božje. Poučeni v najpotrebnejših verskih resnicah, spoznavajo Boga, Očeta vsega vesoljstva, ter z veseljem prejemajo sv. krst, ki jim odpre nebeška vrata. Vsi imajo isto bolezen, ki pa se vendar zelo različno pojavlja pri posameznikih. Nekateri so strašno shujšani, sama kost in koža jih je. Drugi so zopet napihnjeni, nekateri mirni in vdani, zopet tretji neznosni, ki ozmerjajo vsakega; nekateri so celo divji, ki zdrobijo in razrušijo vse, da požigajo celo hiše, tako da jih morajo spraviti na varno. Ker se ne brigajo več za telo in snago, je njihova koža grozno razjedena; ker so zelo občutljivi proti mrzloti, se umivajo le ako jih kdo prisili k temu. Umazani, polni ran, razširjajo prav neprijeten duh. Zjutraj gredo za malo časa na prosto; po zajtrku pa se zopet vležejo in zaspijo, dokler jih ne zbudi zopet večerni hlad.

Naša glavna naloga je, rešiti njihove duše, za katere radi darujemo ljubemu Bogu lastno življenje. Bolnišnice staviti, bolnike kupovati, in za nje skrbeti, pripraviti jim vsaj najpotrebnejše, to so troški, katere pač želim, da bi jih zmogla misijonska postaja. Bi ne bilo žalostno takšno delo usmiljenja popustiti zavoljo pomanjkanja denarja? V zadnjih letih je bilo čez 3400 ljudi krščenih. Ker pa nam je naš predstojnik iz Schenta pred kratkim pisal, da naj zmanjšamo izdatke, ker so zelo narastli troški za vzdrževanje misijonarjev in tudi zaradi povečanja misijonskega delokroga, usojam si, Vam priporočati veliko delo usmiljenja in Vas prositi pomoči. Vsaka podpora se sprejme s hvaležnim srcem. Posebno Vam še priporočam v molitev zamorce, ki so izročeni nam v oskrbo, da preмага luč resnice temo zmote, da izpodrinejo sv. resnice naše prave vere smešno praznoverje.

Dovolite mi, prosim, gospa grofica, da se Vam najvdanejše priporočam.

Boghemans.

Stara Kabeja.

Tajnik škofa Streicherja, apostolski vikar v severni Viktoriji Nianci je poslal pred kratkim glavni voditeljici družbe svetega Petra Klaverja nekatere životopisne podatke o ubogi starki po imenu Kabeja. Ker vemo, da se prijatelji misijonov zanimajo za usodo ubogih afriških žen, jim hočemo na tem mestu popisati zgodovino njenega življenja.

Sedaj stanuje Kabeja v neki vasi butambalske dežele, ne ve pa niti za svoj rojstni kraj niti za svoj rod.

Ko je bila še mal otrok, so napadli Bagandi deželo Unjoro in so pri tej priliki ugrabili Kabejo in mnogo njenih tovarišic.

Ko so se povrnili v Bugando, so ponudili deklico kralju Mtrki, ki jo je pa odklonil in jo dal poglavarju, ki mu jo je prinesel, in pri katerem je tudi ostala.

Ko je bila Kabeja stara približno 12 let, jo je njen gospod, ki je bil močno zadolžen, prepustil nekemu upniku, ki jo je vzel s seboj v drugo deželo. Ta jo je pa dal po nekoliko letih za ženo svojemu služabniku, ki je pa že imel eno ženo. Pri tem možu je bila zelo nesrečna; slednjič, ko ji je prizadel mnogo muk, jo je zamenjal za eno kravo in 12 „mbugo“ (tvarina iz drevesne skorje). Ta četrti gospod bi morebiti bil ravnal z njo bolj človeško kot njegov prednik, ali žalibog ni ostala dolgo pri njem. Njen prejšnji gospod je izgubil zakonito ženo in zato mu ni bilo težko razveljaviti pogodbo in Kabejo spet dobiti v svojo hišo. Slednjič jo je rešila sužnosti vojska z Moslemi, ki so ubili njenega mučitelja in jo oddali svojemu poveljniku, pri katerem je še sedaj. Čeravno je nihče več ne trpinči, vendar ni srečna. Dolgo si že želi v svojem srcu se izpreobrniti in po zgledu svojih tovarišic sprejeti katoliško vero. — Kolikokrat je že na tihem poiskala katehista in ga prosila, da bi jo poučeval. Zna že vse molitve in del malega katekizma in čaka z veliko nestrpnostjo, da bi že bila kmalu sprejeta med misijonske katehume. Dobro pa ve, da jo čakajo od dneva naprej, ko razodene svojemu gospodarju sklep, da hoče prestopiti h katoliški veri, huda preganjanja. Kaj naj tedaj začne? Kabeja je prosila katehista, da bi govoril zanjo pri veleč. o. Manceau - ju in ga prosil sveta in pomoči.

Te podrobnosti so vzete iz prvega pisma, ki ga je poslal našemu škofu predstojnik v Mitalla - Mariji. Konča se takole: »Ker se mislim v naslednjih dneh podati v ta del našega okraja, bom govoril z Kabejo samo in od njenega gospodarja izprosil dovoljenje, da se lahko da Kabeja poučevati, kar je njena srčna želja. Potem se zanašam na Vašo milostljivo velikodušnost, ki mi bo zagotovo pripravila sredstva, da odkupim nesrečno sužnjico.«

V naslednjem pismu nam že veleč. oče Manceau z veseljem naznanja, da se mu je posrečilo sprejeti Kabejo med katehumentne in da se sedaj nahaja na misijonu v Mitalla-Mariji, kjer se marljivo udeležuje pouka in nestrpljivo čaka velikega dneva, ki jo bo za vedno rešil satanove in človeške sužnosti.

Vsled velikodušnega daru nekega dobrotnika, ki smo ga sprejeli po posredovanju Klaverjeve družbe 8. kimovca 1907, bo mogoče vlč. o. Manceau izplačati Kabejinemu gospodarju zahtevano vsoto in upamo, da postane Kabeja hvaležna in vneta kristjanka.

Pripomba uredništva. Zgodovina stare Kabeje je zgodovina tisoč in tisoč afriških žen in deklic, ki bi jih lahko odkupili z miloščinami in tako napravili iz njih otroke svete katoliške vere. Dragi bralec, draga bralka, ali ne bi tudi vidva hotela podeliti mal dar za odkupljenje ubogih afriških žen v zahvalo za milost, da sta rojena v katoliški Cerkvi? — Naslov vama je znan in da pride denar do svojega namena, o tem priča usoda stare Kabeje.

Mesečno češčenje v Kibošu.

Poroča sestra Feliciana.

Vesele in svete ure nam pripravi vsaka druga nedelja v mesecu. Že prejšnji večer opravi večina kristjanov sveto spoved. Komaj napoči jutro, že hitijo iz vseh hribov in planin, da bi počastili pri prvem znamenju z zvonom kleče v krogu najsvetejši zakrament in si izprosili spravo z Bogom.

Po dokončani jutranji molitvi se izpostavi Najsvetejše. Nato začne razlagati veleč. o. superior nedeljski evangelij neprenehoma naglašajoč veliki pomen, ki ga ima dan sprave in izpodbujajoč k češčenju sv. Rešnjega telesa. Vsi poslušajo tiho pridigarjeve besede, človek se skoro ne zaveda, da je v divji poganski deželi. Nekatero zamorske deklice pozabijo med pridigo vsled goreče pobožnosti celo na sedenje; po dobri dve uri klečijo s sklenjenimi rokami na preprostih klopeh, ne da bi se naslonile. Pri slovesni maši prepeva vse ljudstvo skupno s pevskim zborom prav dostojanstveno in zbrano latinske mašne in zakramentne pesmi. Med službo božjo prejme vedno veliko število izpreobrnjenecov z ganljivo pobožnostjo spravno obhajilo. Nato se skupno moli rožni venec. Kako veselo se sliši „Ave Marija“ iz zvonečih otroških glasov, ki molijo naprej, in kako krepko in glasno odgovarjajo ostali kristjani! Naposled se podeli slovesen blagoslov.

Ta slovesnost je za naše kristjane tako ganljiva, da ostanejo mnogi do poldne v cerkvi in molijo. Ta dan čutijo posebno dolžnost, da opravijo sv. križev pot, kakor je že njihova navada zlasti ob obhajilnih dneh; deček, ki zna najbolje čitati, jim moli naprej. Opazila sem že tudi, da se na potu domov največ pogovarjajo o veselih in svetih uricah; obžalujejo celo, da je bilo Najsvetejše tako malo časa izpostavljeno in menijo, da so krivi njihovi grehi, da noče ljubi Zveličar dalje ostati na oltarju.

Sploh pa smatra večina kristjanov nedeljo sprave za velik cerkven praznik in jo vedno pričakuje z veselim in hrepenečim srcem. Tudi drugače je češčenje sv. Rešnjega Telesa prav vzgledno. Kolikorkrat gredo mimo, ga radi obišejo ter klečijo dalje časa pred oltarjem. Njihova gorečnost kaže, da imajo živo vero. Enkrat sem slišala govoriti od različnih bridkosti zadeto Lucijo: „Če ne bi imeli v cerkvi nebeškega Odrešenika, ne bi mogli več na zemlji živeti. Dostikrat se zatečem, če izgubim vsled velikih bolečin ves up, k oltarju, kjer najde potrto srce novo življensko moč!“ Kdo more umeti veliko uganko — človeško srce? Ta misel me večkrat navdaja, ko vidim naše izpreobrnjence ganljivo povzdigovati oči k tabernaklju. Bogu bodi hvala, da v tej deželi toliko duš išče tolažbe v molitvi.

Slednjič še moram omeniti, da se naši kristjani vedno kažejo zveste otroke sv. cerkve in da si z vso vnemo prizadevajo okrasiti kar najlepše hišo božjo. Tako sem jih že večkrat slišala tožiti, da so podobe križevega pota za vedno bolj naraščajočo cerkveno občino premajhne. Posebno veseli bi bili tedaj, če bi si mogli kupiti za našo revno cerkvico nov križev pot. Stare podobe bi lahko porabili za novo naselbino v Uru. Daj Bog, da bi nam kmalu prišli dobrotljivi podporniki v tej potrebi na pomoč! Zelo radi bi se spominjali vsi skupaj pri božji avdijenci — pri mesečnem češčenju še posebej naših plemenitih dobrotnikov.

Iz dnevnika glavne voditeljice družbe sv. Petra Klaverja.

Rim 12. grudna. Nedelja. Častita sestra Vollarj, ki je že znana bravcem iz marčeve številke po svoji prošnji, je sedaj na potovanju iz Madagaskarja v Pariz in nam bo tako napravila veselje, njo spoznati. Dobra sestra, rojena v Neapolu, je polna

ljubezni do gobavih in vzrok njenega težavnega potovanja v Evropo je pač ta, najti sredstev za svoj misijon. Da bi se ji pač to posrečilo v največji meri!

Dne 6. prosinca. Četrtek. Praznik sv. Treh kraljev. Kakor vsako leto, tako se začnejo tudi letos ob 11 uri pridige v tujih jezikih v cerkvi S. Andrea della Valle, katere je vpeljal preč. Pallotti. Otvoril jih je danes preč. O. Esser, ki je med pridigo priporočal tudi družbo sv. Petra Klaverja. Žal, da je poslušavcev bilo prav majhno število, oziroma darovanje za afrikanse misijone je bilo slabo. Nabralo se je 85 v.

Dne 8. prosinca. Sobota. Danes ob 2. uri zjutraj je umrl v lateranski palači najodličnejši kardinal, Njegova vzvišenost kardinal Satolli, po dolgi pljučni bolezni. Njegove zadnje besede so bile: Naj se uležem k večnemu počitku! — Kardinal Satolli je bil dolgo vrsto let v komisiji, ki je imela pred papeževim odlokom z leta 1908., presojati o pravilih zavodov, ki so bili pod kongregacijo „Propaganda“. Njegovo ime nosi tudi listina, s katero je bila potrjena družba sv. Petra Klaverja leta 1902. Vsako leto smo mu za god (Franc Pavljanski) častitali; vsakokrat nas je prijazno sprejel. Enkrat nas je tudi nepričakovano sam obiskal v via dell'Olmata.

Poziv h „križarski vojski molitve za Afriko“.

(Od 8. do 16. malega travna.)

Naši čitatelji dobro vedo, kakšen pomen ima letna „križarska vojska molitve“, ki se vrši pred praznikom Varstva sv. Jožefa. Vsako leto namreč pozivljamo ob gotovem času prijatelje misijonov, da se zberejo k skupni molitvi, — h „križarski vojski molitve za izpreobrnitev Afrike“. Ali se bode moglo Srce Jezusovo ustavljati temu skupnemu navalu? Naša molitev ima trojni namen: v prvi vrsti naj bi omečila srca v praznoverju in satanovem čiščenju odgojenih zamorcev, da sprejmo misijonarjevo besedo, nadalje naj bi vsled naše molitve vsemogočni Bog napolnil vernike z duhom požrtvovalnosti, in končni uspeh naše molitve bi naj bil ta, da bi Bog vzbudil več delavcev na polju misijonskega delovanja (tudi družabnic za Klaverjevo družbo!) „Žato molite, in še spet molite in potem še enkrat . . .“ tako je prošil pred kratkim neki afriški misijonar.

Opravljajmo tedaj vsi prav pobožno, — bodisi sami zase ali, kar je še bolje, če je le mogoče, skupno in javno — devetdnevnicu pred praznikom Varstva sv. Jožefa, udeležujmo se pridno „križarske vojske molitve za Afriko“.

Kakor je znano, se rabi pri tej priložnosti od cerkve potrjena „Molitev k najsvetejšemu Srcu Jezusovemu“, ki jo je spisal o. Menyhardt, S. J., nekdanji misijonar v Zambesiju. Prosimo prav prisrčno za obila naročila.*

* Ta od Cerkve potrjena „molitev“ se lahko naroči v poljubnem številu in v različnih jezikih (v obliki molitvenika) zastonj in poštine prosto pri Klaverjevi družbi, **Solnograd**, Dreifaltigkeitsgasse 12, in pri njenih podružnicah (filiakalah): **Ljubljana**, Frančiškanska ulica 8, I. nadstr. — **Trst**, via del Ronco, 6.

Popolni odpustek

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca mal. travna.

3. malega travna, na praznik sv. Benedikta iz Filadelfe iz frančikanškega reda, s priimkom „zamorec“.

26. malega travna, na praznik naše ljube Gospe dobrega sveta.

29. malega travna, na praznik sv. mučenika Petra iz pridigarskega reda (ustanovni dan Klaverjeve družbe).

Nepopolni odpustek

300 dni, kolikorkrat se družnik skesanega srca udeleži tridnevnic, katero opravlja Klaverjeva družba pred godom naše ljube Gospe dobrega sveta (26. malega travna).

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve ude.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.